

Skoro vsi ljudje nosijo svilena oblačila, radi se lepoticijo s cveticami; konje kinčajo s praporčki ter je vprezajo v rudeče pobarvane vozove.

Tudi otročji pogrebi imajo nekaj prijetnega in veselega na sebi. Na nosilnicah, na katerih nosijo otročja trupla, razprostreno je rudeče pregrinjalo z zlatom izšito; na njem leži pozlačena in posrebréna krsta (truga) in v njej belo odeto in z rudečimi trakovi olepšano telo; na vsacem oglu dečje krste je na žici pritrjen vznašajoč se angelj, kateri se pri sprevodu vedno giblje ter s cveticami, ki je ima v rokah, neprestano obsipava mrtvo dete.

Napoljci dobivajo vse jedi na ulicah, kjer so na prodaj razpostavljene in na videz prav okusno pripravljene. Ribe leže tu v čistih koših, raki in ostrice na zelenih listih in poleg tega cele kôpe citron in pomaranč. O praznicih, posebno o velikej noči, je diven prizor na Toledskej ulici; grozdje, smôkve, melone in drugo ovočje leži tu v velikanskih kupih nakopičeno.

Zimski čas je v Napolji podoben našemu aprilu, zdaj pali parno solnce, zdaj prši in razsaja vihar; led in sneg sta tu jako redka prikazen. Tudi v mesecu decembru pospavajo lazzaroni poludansko spanje na ulicah in mnogi na pôlnugi berač prespi takó vso noč. Na mrzlejšo zimo Italijani niso pripravljeni. Tla v hišah so kamenita, visoka okna niso dobro zaprta, peči tu nij, ognjišča redka in domače ljudstvo ogreva se na žrjavici v ponvah po sobah.

I. V.

Bodi usmiljen.

Matijček in Nežka sta prišla ravno iz šole domóv. Tu vidita v veži pred vrati starega možá, ki je bil slabo oblečen in se je ves tresel od mraza. „Usmilite se me,“ prosi siromak, „gladen sem, prosim vas, dajte mi malo kruha!“ — „Idite z nama v hišo,“ reče milosréna Nežka, „da se malo pogrejete, danes imamo gorko v hiši.“ Ko je tako ubozega siromaka v hišo pripeljala, takój gre k materi in je prosi, da bi dali ubozemu možu kaj gorkega jesti. — Matijček stopi v tem k očetu in prosi, da bi temu siromaku podarili kako staro obnošeno obútalo. — Ubogi starček je dobil zdaj vsega, kar mu je bilo treba. Lepo in pristréno se je zahvalil vsem skupaj, ko je odhajal iz hiše, a še posebno se je obrnil k dobrima otročičema, blagoslovil ju je in jima rekel: „stotero vama Bog povrni, kar sta storila za mene ubozega človeka!“

Tudi oče so svoja otroka zaradi tega lepo pohvalili. „Lepo je to,“ rekli so, „da se je vama ubogi človek smilil ter sta zanj prosila, ko mu sama nijsta pomagati mogla. Takó je treba, da vselej storimo, takó ima Bog rad, in on sam nam zapoveduje, da moramo takó storiti. — Kadar vidimo kakega ubožnega človeka, ki se mu slabo godi, moramo usmiljenje imeti ž njim, to je, njegovo nadlogo in trpljenje moramo tudi mi v srci občutiti. Tako čutilo je blago čutilo, ki se usmiljenje imenuje. Ljudje, ki se radi usmilijo svojega bližnjega, pravimo, da imajo dobro, plemenito sree. Kdor se svojega bližnjega ne usmili in mu neče pomagati v njegovih revah in nadlogah, pravimo, da ima trdo kamenito sree. A to je grdo in nečloveško.

Takó so učili dobri oče svoja otroka. Blagor takej družini!

Revežem pomagaj rad,
Revež tudi tvoj je brat.